

Патерн

Про книгу

Дивлячись різноманітні розважальні шоу, ми здогадуємося: найцікавішого нам не показують, найцікавіше завжди за кадром. Роман Володимира Єшкілева «Патерн» знайомить читача з лабіринтами шоу-бізнесу. Там не тільки готують спалахи нових «зірок». Там завзято ділять грошові потоки та воюють за рейтинги, готові на зйомки для закритих сайтів й навіть на вбивство. Читач «Патерна» крок за кроком наближається до верхівки піраміди. До босів «системи», які контролюють індустрію заборонених задовольень.

ВОЛОДИМИР ЄШКІЛЄВ

Володимир Єшкілев

ПАТЕРН

Роман

Видавничий дім «Фабула»

2021

© В. Єшкілев, текст, 2021

© ВД «Фабула», 2021

ISBN 978-617-522-018-4 (epub)

Усі права збережено.

Жодна частина даної книжки не може бути відтворена в будь-якій формі без письмового дозволу власників авторських прав.

Електронна версія створена за виданням:

Єшкілев Володимир

Є96 Патерн. Роман. — Харків : ВД Фабула, 2021. — 208 с.

ISBN 978-617-522-000-9

Дивлячись різноманітні розважальні шоу, ми здогадуємося: найцікавішого нам не показують, найцікавіше завжди за кадром. Роман Володимира Єшкілева «Патерн» знайомить читача з лабіринтами шоу-бізнесу. Там не тільки готують спалахи нових «зірок». Там завзято

ділять грошові потоки та воюють за рейтинги, готові на зйомки для закритих сайтів й навіть на вбивство. Читач «Патерна» крок за кроком наближається до верхівки піраміди. До босів «системи», які контролюють індустрію заборонених задоволень.

УДК 82-311.2

Шановний читачу!

Спасибі, що придбали цю книгу.

Нагадуємо, що вона є об'єктом Закону України «Про авторське і суміжні право», порушення якого карається за статтею 176 Кримінального кодексу України «Порушення авторського права і суміжних прав» штрафом від ста до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, з конфіскацією та знищенням всіх примірників творів, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення та обладнання і матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Повторне порушення карається штрафом від тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або позбавленням волі на той самий строк, з конфіскацією та знищенням всіх примірників, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення, аудіо- і відеокaset, дискет, інших носіїв інформації, обладнання та матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Кримінальне переслідування також відбувається згідно з відповідними законами країн, де зафіксовано незаконне відтворення (поширення) творів.

Книга містить криптографічний захист, що дозволяє визначити, хто є джерелом незаконного розповсюдження (відтворення) творів.

Щиро сподіваємося, що Ви з повагою поставитеся до інтелектуальної праці інших і ще раз Вам вдячні!

Акваріум нашого світу здається нам океаном. Ми не бачимо тих, хто за його стінками. Ми не знаємо, хто затверджує ролі лідерів і героїв. Хто пише сценарії політикам і володарям думок. Ми не знаємо, звідки присилають режисерів вселенського шоу. Ми живемо у світі, створеному не нашою волею. Ми граємо за чужими правилами.

Але одного дня стінки акваріуму можуть тріснути.

1

Хтось жартома назвав знімальні павільйони «спазмом архітектури».

Споруда, яку орендували для зйомок телевізійного шоу «Я ревную!», мала цілком спазматичний вигляд. Змонтована з химерно з'єднаних бетонних, сталевих та скляних площин, вона не скидалася на довершену будівлю. Радше на свідка незакінченої дії.

Наче хлопчика-гіганта, що грався велетенськими кубиками та пірамідками, покликали снідати. Той побіг і не повернувся.

А піраміда з кубом залишилися.

Холодні й недоречні поряд з ампірними та модерними будинками середмістя. Масштабні та очікувано незатишні всередині. Освітлені потужними галогенними лампами. Із височезними стелями, неозорими холами, широкими сходами та пандусами. Деякі з тих сходів вели до верхніх поверхів та просторих бічних галерей. А інші впиралися в глухі стіни або ж у вікна, що розмірами сперечалися з вітрилами старовинних галеонів.

Тих, хто вперше сюди потрапляв, навідували порівняння чи з авангардними католицькими соборами, чи із цехами ракетних заводів. Коли ж вони дізнавалися про зйомки телешоу, то відразу погоджувалися, що кращого застосування для такої монументальної порожнечі годі й вигадати.

Ну зрозуміло, казали вони, будівля наче створена для такого продакшну. Телевізійникам і кіношникам, визнавали вони, тут є де розгорнутися.

А між тим знімальні майданчики «Я ревную!» займали лише невелику частину тутешнього простору. Лише один із надземних поверхів бетонної піраміди.

Просто посеред центрального холу робітники телеканалу змонтували з листів гіпсокартону та металевої фурнітури вітальні, спальні та кухні без стель і четвертих стін. І тим відкрили ці приміщення для променів кольорового світла та об'єктивів відеокамер.

Гіпсокартонні гнізда телевізійних реєстрів і реєстри оточили технічними позиціями, освітлювальними фермами, моніторами та плетивом кабелів. Декорації наситили свідками обжитості — посудом, сувенірами, одягом, книжками. Меблі, двері та побутові пристрої отримали ознаки тривалого вживання: плями, подряпини і потертості. На одній із кухонь навіть зламали дверцята антресолей. Одна зі ступок падала за кожної спроби її відчинити.

Проте учасники шоу тут не жили. Точніше, жили лише тоді, коли відбувалися зйомки. Ще точніше: із десятої ранку до вечора — а часом і до пізньої ночі — намагалися жити перед камерами тим життям, яке придумали для них сценаристи.

Справжні житлові бокси — із двоярусними ліжками, без плазмових панелей і фальшивих вікон — були побудовані на найвищому поверсі сусідньої споруди, схожої на куб. У них мешкали не лише учасники, але й деякі з працівників шоу.

Там, де одне з ребер піраміди впиралося в стіну куба, будівничі проклали широкий коридор. І розмістили в ньому щось подібне до барної стійки. Але за нею не було ані полицок з пляшками, ані кавового апарату, ані холодильника з прозорими дверцятами. Знімальна група нагромадила там цілу гору пластикових та алюмінієвих футлярів, порожніх кабельних катушок, рулонів широкої кольорової та сріблястої полімерної плівки.

Час від часу за стійку забігали помічники оператора чи світлотехніки. Вони витягували із футлярів потрібне, клали туди щось інше, а іноді відрізали від рулонів шматки плівки й натягували їх на дзвінки алюмінієві рами.

У стіну навпроти стійки вбудували акваріум. Здоровенний, від підлоги до стелі. У ньому могла б поміститися зграя акул, але реально плавали

лише дві риби розміром з коропа. Пласкі та смугасті. Заховані десь на дні акваріуму сині та зелені прожектори підсвічували їх «океанським» світлом. Риби баражували над пластмасовим макетом затонулої каравели, ворушили зябрами і плавниками, дивилися на рулони з плівкою і наче питали в тих, хто простував коридором:

«Що ми тут робимо?»

Зазвичай на риб не звертали уваги. Але цього ранку мешканці акваріуму отримали глядача. Одного з тих технічних працівників, що їх у платіжній відомості зазначають як «відповідальний робітник сцени».

Уже більше години відповідальний робітник не відривав очей від риб та синьо-зеленого мерехтіння.

Його тут називали Гімаром.

І ніхто, окрім бухгалтера та, можливо, фінансового директора, не знав його справжнього імені.

На світанку трудового дня Гімар розжився *травою*. І до того часу, коли у павільйоні стартували ранкові приготування, встиг перетворити на дим та попіл три чверті вмісту баночки з етикеткою «Вітамін С».

Вогняний божок, що мешкав у Гімаровій кам'яній люльці, сьогодні був добрим до відповідального робітника. Лагідне полум'я швидкою хвилиєю благословляло його піднебіння і лоскотало горло.

Відповідальний робітник відчував божественну доброту не лише дихальними поверхнями, але й усім тим яскравим внутрішнім царством, що його знайшов колись під килимком банальної свідомості доктор Фройд.

Якість *трави* перевершила Гімарові сподівання.

Не принципово, але перевершила.

— Засмердів увесь павільйон,— констатувала помічниця режисера Міла Олійник, яка з'явилася біля акваріуму й нависла над Гімаром.— Згортайся.

Відповідальний робітник продовжував дивитися на риб. Вони все розуміли. Вони розмовляли з ним. Випускали із зябер тихі водяні джети й дружньо радили: «Скажи цій сучці, аби валила нах».

— Ти мене чуєш, торчило? — підвищила голос Міла.— За дві хвилини тут буде вся адмінгрупа.

— Морська свинка, побачивши море, сказала: «Припиніть цю мокру справу».— Робітник сцени відірвав очі від підсвіченої води, риб та пластмасової каравели.

Відірвав, примружив і подивився просто в темряву тонованих окулярів Міли:

— А що відповіло тій свинці море?

— Не дуркуй.— Спритним, майже блискавичним рухом помічниця режисера відібрала в Гімара оселю вогняного божка.— Ще раз назвеш мене свинкою, шукатимеш нову роботу.

Робітник сцени зітхнув і наче замкнув обличчя. Відтак неквапно, із почуттям гідності, підвівся зі стільця.

— Щезни.— Міла повернула йому витрушену люльку, крутнулася на підборах, діловою ходою рушила до павільйону.

— Свинка-потеряшка,— дивлячись їй у спину, підсумував Гімар.

І прогавив той момент, коли в коридорі з'явилося керівництво. Ведуча шоу на ходу переглядала папери, а за нею широко крокував Назар, адміністратор проєкту.

— Чим смердить? — принюхався він.

— Здогадайся із трьох разів.— Ведуча махнула аркушами, наче віялом.

— Пішов звідси! — гаркнув Назар на Гімара.— На вулицю!

— І чого б я так нервував...— промурмотів відповідальний робітник, залишаючи коридор.

Дружні риби, як зауважив він наостанок, підтримали його тактичний відступ. Схвально поворушили спинними плавниками.

— У мене передчуття: і цей день котові під хвіст,— похитав головою Назар.

— Не переймайся.— Ведуча тряхнула фарбованими кучерями.— Прийде Антон, притягне чогось свіженького.

— Таню, чесно тобі скажу: я вже замахався з усім тим «свіженьким». Кожного дня якісь нововведення. Кожного довбаного дня.

— А ти чого чекав? — Ведуча скрутила папери в рурку.— Рейтинг о пів на шосту.

Вона спрямувала паперову рурку до підлоги, кволо смикнула нею і скорчила кумедну мармизу.

— Так і мало бути,— кивнув адміністратор.— На національних каналах три клони у прайм-таймі. Три проєкти про ревних пацанів і пацанок. Три! І що, не можна було цього передбачити? В аналітиків зарплати, як у футболістів...

Назар розкинув руки, демонструючи розмір зарплат.

А ведучій стрибнуло на язик смішне порівняння. Вона вже уявила собі, як реготатиме Назар, уже напружила ніздрі і вдихнула повітря. Але цієї миті в коридорі з'явився Антон.

Режисер.

За чутками — ще й співпродюсер.

З обличчя Антона легко зчитувався його теперішній настрій. Далекий від добросердного і благодушного. Міла Олійник називала цей настрій «занудною рішучістю».

— Де Бавловський? — запитав він.

— Привіт,— усміхнулася ведуча.

— Доїжджас.— Рука Назара рушила до кишені зі смартфоном, але зупинилася на півдорозі.

— Як завжди,— кивнув режисер.

— Пробки ж.

— Затори,— виправив Антон, зустрівся з Назаром очима і, не відводячи впертого погляду, повторив, розділяючи на склади: — За-то-ри.

— Дурка.

— Ти вже здався, еге ж? — Режисер навів очі на перенісся адміністратора. Дивився на вузький хрящ вперто, не відводив очей.

У лексиконі Міли Олійник для означення цього прийому також існувало спеціальне визначення: «таранний погляд».

— Я ще тоді здався, коли на все це погодився.— Назар підіграв шефові, відвів очі.

Не тому, що боявся начальства. І не тому, що не мав почуття гідності. Він не був ані боягузом, ані сірою мишею. Просто життя навчило його рахуватися з непереборними обставинами.

— Але ж погодився.— Обличчя Антона ледь помітно пом'якшало.

— Погодився, звісно,— кивнув Назар.— А що було робити? Як казала моя покійна бабця: «В одній руці гівно, а в другу насрано».

Ведуча закотила очі.

— Ти, насамперед, погодився із зарплатою. Дуже жирною, до речі, зарплатою.— Антон витягнув з кишені дрібно списаного папірця.— Зателефонуй Бавловському, нехай буде на зв'язку.

— Я маю телефонувати?

— Мені до одного місця, хто телефонуватиме. Мені треба, щоби Бавловський чув мене, а я його.— Режисер прийнявся.— Тут хтось драп кутив, чи що?

Назар заглянув до павільйону, покликав:

— Міло!

Дівчина визирнула з проходу поміж щитами, якими оточили знімальний майданчик.

— Зв'язок із Бавловським.— Назар зробив великі очі.— Уже.

— Ага,— кивнула Міла.

— Що «ага»? — рявкнув Антон.

Міла зникла за щитами.

— До роботи.— Антон зайшов до павільйону, Назар із ведучою рушили за режисером.

Вони проминули декорований під простору вітальню майданчик, тоді режисерську платформу і металеву рампою пройшли до монтажноі. У великій, заставленій моніторами та системними блоками кімнаті зазвичай працювали режисери монтажу та проводилися оперативні наради.

Міла була там. Чаклувала над смартфоном.

— Бавловський нас чує? — поцікавився Антон.

— Смартик висне...

— Мені потрібний зв'язок.— Режисер сів у крісло на чолі стола, поклав перед собою папірець.

Дочекався, аж поки Назар із ведучою зайняли свої місця, і повідомив:

— Є нова концепція.

— Концепція...— гмикнув Назар.

Однак повеселішав.

— Нехай буде «бриф».— Антон і собі всміхнувся.

— Краще вже «концепція».

— Тобі не вгодиш, ти в нас балуваний...— Антон напружив обличчя.

— Отже, брати і сестри, спочатку про справи скорботні. Наше шоу «Я ревную!», як вам відомо, двічі клоноване поганими хлопцями...

— Дуже поганими,— буркнув адмін.

— ...До того ж «Любовний трикутник», що виходить на «Доброму каналі», має втричі більше фінансування, зірковий склад ведучих і тому подібне. Наш рейтинг падає...— Антон зробив паузу, краєм ока помітив себе в настінному дзеркалі, відчув задоволення від того, що побачив, і додав голосового металу: — Чуєте мене? Третій тиждень падає. Ще трохи, і рекламодавці почнуть смикатися. Узагалі-то, вони вже смикаються.

— Не новина.

— Буде нам новина, якщо заберуть рекламу.

Ведуча хотіла щось сказати, але наштовхнулася очима на погляд Антона й лише гмикнула.

— Бавловський чує? — глянув Антон на Мілу, пальці якої бігали екраном смартфона.

— Ще ні.

— Машинка висне?

— Висне.

— Крокодил не ловиться, не росте кокос,— проспівав Назар, незважаючи на ведучу, яка семафорила йому очима, губами та рештою лицевих агрегатів: «Заткнися!»

— Я хочу, щоби Бавловський нас чув.

— Уже.— Міла поставила смартфон на стіл.— Бавловський нас і чує, і бачить.

— Ок.— Антон підвищив голос.— Повторюю, ми глибоко в дупі. І ось: нас змушують збільшити градус провокативності.

— Канал? — поцікавилася ведуча.

— Таню, я зараз усе скажу.— Цієї миті «занудна рішучість» накреслилася на режисерському обличчі з графічною чіткістю.— Провокативності вимагають навіть не верхи каналу, а, скажімо так, кінцевий бенефіціар проекту. Треба розжовувати?

— Вау! — мовив Назар, залишив крісло й рушив до дальнього кінця кімнати, де стояла кавоварка.

— Ця провокативність,— вів далі Антон, заглянувши до папірця,— повинна існувати не на рівні реплік учасників. Вона має бути на глибинному рівні. На найглибшому. На рівні базової концепції. Тому відкидаємо мотивації ревності. Відсуваємо їх на другий план. Навіть на третій. Тепер двигуном стрижневого конфлікту стає не просто ревність. Є думка, що ревності недостатньо. Що ревність надто банальна. І це зрозуміло. У конкурентів тієї ревності три вагони з причепом. Так от, двигуном конфлікту віднині має бути відверта,

нав'язлива, майже психопатична заздрість учасників-лузерів до успішного коханця...

— І що тут нового? — Назар увімкнув кавоварку, підставив паперовий стакан під її хоботок.

— Пропонується не абстрактна заздрість, а предметна. Невдахи заздять, кажучи коректно, розмірові нашого героя-любовника. Дівчата їх кидають, натомість обирають тих, хто має видатний розмір. Глузують із невдах, знущаються над їхнім... мінімалізмом. Лузери втрачають розум. Вони стурбовані лише тим, як збільшити свої банани. Вони тільки це й обговорюють, згадують свої інтимні поразки, розповідають, яких красунь затягнули би до ліжка, якби мали чотири--п'ять додаткових сантиметрів. Із тих трагічних історій робимо флешбеки на виїздах. Відповідно, експерти в студії розділяються на дві фракції — моралістів і циніків. Хейтять одне одного немилосердно, наводять історичні приклади про сексуальні подвиги Казанови, Калігули й тому подібне. У коментах також мегасрач. Отже, у проєкті з'являється конкретний мейнстрім і новий слоган — «Розмір має значення!». Аналітики прогнозують миттєвий стрибок рейтингу.

— Калігули? — поцікавився Назар, але через шум кавоварки його ніхто не почув.

— Тут Бавловський каже...— Міла приклала вухо до смартфона.

— Що каже? — напружився Антон.

— Що оте «Розмір має значення!» було у фільмі про Годзіллу.

— Було. Так. І нехай. У Годзіллу, як на мене, не впирається. У нас своє, оригінальне наповнення...— На вилицях Антона з'явилися плями лососевого кольору.— Але, вашу дивізію, чому я не чую, що каже Августин Лаврович? Міло, де звук?

— Зараз...

— Назарчику, залиш уже ту кавоварку в спокої,— заблагала ведуча.— Тріщить. Нічого не чути.

— Я ніхера не чую,— підтвердив Антон.

— Але ж, Антоне Вікторовичу...— Ведуча перевела на себе погляд шефа, зробила хитру гримаску.— Якщо принциповим стає розмір, то наш головний герой, м'яко кажучи...

— Що?

— Не тягне.

— І звідки ти знаєш? — Назар вимкнув кавоварку, обережно витягнув стакан із-під хоботка.

— Знаю, і все.

— Я сподіваюся...

— Сподівайся далі,— обрізала ведуча.— Не тягне, Антоне Вікторовичу, зовсім-зовсім не тягне.

— Це питання вже вирішується,— кивнув шеф.— Я домовився. Сьогодні на каналі проведуть блиц-кастинг на ввідного персонажа, а завтра до вечора пришлють сценарій на знімальний тиждень... І ще одне. Із зрозумілих усім присутнім причин назва проекту залишається «Я ревную!».— Він обернувся до Назара: — Зараз ти, звісно, скажеш, що все це тупо.

— Тупість має свої переваги. Але в мене є питання: той сценарій, що надішлють завтра,— це буде сценарій уже *під ввідного*?

— Так.

— І на цілий тиждень?

— До кінця тижня,— уточнив Антон.— На повні два випуски, включно із суботнім. Плюс флешбеки. Арки^{1} вже розписані.

— Оперативно.

— А ти думав.

— А дівчата? — запитала ведуча.

— Що «дівчата»?

— Наші учасниці. Вони в курсі?

— Контрактом передбачена можливість зміни формату.

— Це точно? — Назар повернувся за стіл, відсърбнув кави.

— Я говорив з юристами, — запевнив Антон. — Усе прикрито, усе в межах контракту. Ми йдемо вперед, ми не оглядаємося. По фінансам відкривається жирна перспектива. Три пластичні клініки готові платити за участь у проєкті. І це, між іншим, лише після першого обдзвону. Це навіть не шорт-лист. А ще... Але це лише між нами. У верхів є конкретні види на одного відомого політика, у якого... Скажімо так: усе добре з розміром та бадьорі інвестиційні плани.

— Тут Августин Лаврович хоче сказати.

Міла показала Антону екран смартфона.

У монтажну затік голос Бавловського:

— Підтверджую, прогнози позитивні. Як бачимо, рамкова ситуація в нас така: падіння довіри до ліберальних політиків породжує запит на зриму чоловічу силу. На те, що не можна поставити під сумнів. Суспільство прагне героїв, у яких є тверді аргументи. Можливі кавер-слогани типу «Не кажи, а покажи!» або «Перемагає великий калібр». Великі розміри будуть у тренді. Зараз ми дали соціологам дві анкети, їх розкидають у фокус-групах. До суботи будуть прогнози по аудиторії.

— А нас не звинуватять у неполіткоректності?

Зі смартфона вистрибнув короткий смішок:

— Звісно, що звинуватять. На це й розраховуємо.

Назар підняв угору великий палець.

— Феміністки? — Антон повторив жест Назара, але обома руками.—
Церква? Радикали?

— Брутальність проти брутальності,— озвався Бавловський.—
У суспільстві переважають праві тенденції. Ми сідлаємо хвилю.

І після паузи:

— Я буду за півгодини. Проговоримо пропозиції по хештегам.

2

Це лише сон, каже собі Міла, лише дурний сон.

Вона піднімається до пілона. Лайка тисне груди, під ремінцями свербить. І наче хтось крадеться за нею. Хоча вона знає, що ніхто не крадеться. Що це відчуття виникає кожного разу, коли вона не вдягає білизну.

Білі сліпучі морди прожекторів.

Світло таке, що шкіра відчуває його як силу. Світло, що вміє заглядати під спідницю. Ідіотська назва: «мініспідниця-дзвіночок». Усе тут ідіотське. Тому що перетворює тебе на ідіотку. На мішень. На їжу.

А вітчим сказав би: *на місце заповнення.*

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ПРО АВТОРА

Володимир Єшкілев (народився 1965 р.) — відомий український письменник, кінодраматург, публіцист, блогер. А ще сценарист, упорядник прозових антологій і літературних енциклопедій. У видавництві «Фабула» побачили світ його книжка прози «Місто термітів» та роман «Ситуація нуль». Читацьке визнання здобули романи Володимира Єшкілева «Унія», «Каїн», «Адепт», «Втеча майстра Пінзеля», «Усі кути трикутника», «Шлях богомола», «Фаренго» та багато інших. Він знаний як мандрівник горами, пустелями та древніми храмами Азії, як автор резонансних есе «Втома від Полігону», «При брамі темних часів», «Поховати імперію», що викликали широку полеміку. У 2020 році український кінорежисер Тарас Бенюк зняв за романом «Патерн» однойменний повнометражний художній фільм. Автор роману зіграв у ньому роль закулісного менеджера телевізійної «фабрики розваг» — Августина Бавловського.

¹ Йдеться про *story arc* — «сюжетні арки», структурні послідовності епізодів, що поступово і зв'язано розкривають характери персонажів (у телешоу — учасників).— Прим. автора. [Повернутися](#)

² Потужний хват (англ.). [Повернутися](#)

³ Райдер (тут ідеться про технічний райдер) — перелік обладнання (звукового, світлового, сценічного), що необхідне для знімання фільму або телевізійної програми. [Повернутися](#)

⁴ «Синці на обох моїх колінах через тебе». (Англ.) [Повернутися](#)

⁵ Я й сама не подарунок. (Англ.) [Повернутися](#)

⁶ Баг — системна помилка, фіча — функціональна особливість (терміни програмування). [Повернутися](#)

⁷ Тедзука Осаму (1928–1989) — японський манґака й аніматор. Тедзуку часто називають «богом аніме і манґи», оскільки саме його роботи принесли цим стильовим напрямом популярність в Японії. [Повернутися](#)

⁸ Бродяга — крадій-законник (кримін. сленґ). [Повернутися](#)

⁹ «Кімната в Римі» (2010) — фільм іспанського режисера Хуліо Медема за романом Матіаса Бізе «У ліжку». [Повернутися](#)

¹⁰ У комп'ютерній інді-грі «Minecraft» «редстоуном» називають особливий ресурс, за допомогою якого можна будувати логістичні схеми у віртуальному світі й наповнювати обрані елементи цього світу енергією. [Повернутися](#)

¹¹ Композиція Девіда Бові з альбому «The Best Of David Bowie 1969/1974». Пісня присвячена самотності астронавта — майора Тома, який опинився наодинці у відкритому космосі. [Повернутися](#)

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ